

Розділ перший

У глиб кролячої нори

Алісі почало вже неабияк набридати отаке сидіння з сестрою на березку, коли геть нічим розважитися: раз-другий вона зазирнула до книжки, яку сестра саме читала, та в ній не було ні малюнків, ні діалогів. «А що за користь із книжки, — подумала Аліса, — без малюнків і діалогів?»

Тож вона міркувала (наскільки вже ставало сили, бо від спеки чулася сонною та нетямуючою), чи так уже захопливо буде сплести собі вінок із ромашок, якщо для цього треба ще підвестися й піти їх назбирати, коли раптом білий кролик із рожевими очицями промайнув просто біля неї.

В цьому не було нічого **ТАКОГО ВЖЕ** незвичайного; Аліса не те щоб **ТАК УЖЕ** здивувалася, почувши, як Кролик мурмотить сам до себе: «Ой лишенько! Ой лишенько! Я запізнюся!» (Міркуючи про це згодом, вона подумала, що насправді-то мусила остовпіти, але на той момент усе виглядало цілком природно.) Та коли Кролик на додаток **ВИТЯГ ГОДИННИКА З КИШЕНІ ЖИЛЕТКИ**, глипнув на нього й заквапився далі, Аліса миттю зірвалася на рівні ноги: її осяяло, що раніше вона ніколи не бачила кролика

з жилетною кишенею або ж із годинником, якого можна з тієї кишені витягти. Тож, палаючи з цікавості, дівчинка припустила за ним через галявину й, на щастя, саме встигла побачити, як він шугнув у величеньку кролячу нору попід живоплотом.

За мить і Аліса стрибнула слідом, навіть не замислюючись, як же їй потім звідти вибратися.

Спершу нора прямувала вперед, наче тунель, а тоді раптово пірнула вниз — так раптово, що Аліса ще й оком не змигнула, а вже летіла у глибочезний колодязь.

Чи то колодязь був дуже глибокий, чи то падала вона дуже повільно, а проте в Аліси виявилось досить часу, аби роззиратися на льоту й міркувати, що тепер буде. Спочатку вона спробувала глянути вниз та роздивитися, куди летить, але внизу було затемно, щоби щось розібрати; тоді Аліса поглянула на стінки колодязя й побачила, що вони щільно завішані шафками та полицями; подекуди видніли мапи й картини, прибиті до стін кілочками. З однієї полицки Аліса, пролітаючи, прихопила жбанок; на ньому був напис «ДЖЕМ ІЗ ПОМАРАНЧІВ», та всередині, як на зло, виявилось порожньо. Просто кинути посудину вона не захотіла, боячись забити когось унизу, й примудрилася запхати жбанок до якоїсь шафки, яку саме проминала.

«Що ж, — думала Аліса, — після такого падіння загуркотіти зі сходів буде як раз плкнуту. Якою хороброю мене всі вдома вважатимуть! Та я б навіть і не кавкнула, якби зверглася з вершечка будинку!» (І це, треба сказати, було аж занадто схоже на правду.)

Униз, униз, униз. Невже це падіння ніколи не закінчиться!

— Цікаво, скільки миль^{*} я вже пролетіла? — промовила Аліса вголос. — Певно, я маю наблизитися до центру Землі. Так, поміркуймо: здається, це мусить бути десь чотири тисячі миль углибину... (бо ж, розумієте, Аліса вивчила кілька таких цікавинок на уроках у класі, і хоч тепер була НЕ НАДТО добра можливість похизуватися знаннями, позаяк бракувало слухачів, зате можна було повправлятися у повторенні) ...так, відстань начебто правильна... але ж цікаво, на якій я широті та довготі? (Аліса зеленого поняття не мала, що таке широта чи довгота, проте вважала, що такі гарні й величні слова не гріх і вимовити зайвий раз.)

Невдовзі вона знову заговорила:

— Ото буде дивина, якщо я пролечу просто КРІЗЬ Землю! Певно, весело буде вискочити поміж людей, що ходять догори дригом! Антипати, чи як їх... (зараз Аліса навіть пораділа, що НІХТО її не чує, бо слово звучало якось не зовсім правильно**) ...та мені доведеться запитати в них, що то за країна, до речі. Прошу пані, це Нова Зеландія чи Австралія? (Й Аліса спробувала зробити кніксен... Тільки уявіть собі, що то за кніксен, коли перевертом легиш у повітрі! Думаєте, ви б упоралися?) Ще подумає через ці розпитування, що я — якась мала невігласка! Ні, питати не годиться: може, побачу десь напис.

Униз, униз, униз. Робити було нічого, тож Аліса невдовзі знову почала говорити:

— Діна дуже сумуватиме за мною цього вечора, ще б пак! (Діною звали кішку.) Сподіваюся, вони не забудуть

^{*} М и л я (англійська) — міра довжини, що дорівнює 1,609 км.

^{**} Аліса, ясна річ, намагається згадати слово «антиподи» — тобто мешканці діаметрально протилежної точки земної кулі.

поставити їй тарілочку з молоком під час вечірнього чаю*? Моя люба Діно! Як би я хотіла, щоби ти була тут, зі мною. Щоправда, в повітрі зовсім немає мишей, тому не знаю, що би ти, біднесенька, їла, — хіба що власних блішок. Хоча не впевнена, чи смакують кішкам блішки?

І тут Аліса почала потроху дрімати, та сонним голо-сом усе повторювала: «Чи смакують кішкам блішки? Чи смакують кішкам блішки?» й інколи: «Чи смакують бліш-кам кішки?», бо ж, погодьтеся, оскільки вона не знала точної відповіді на жодне з цих запитань, то було не так і важливо, як саме вони звучали. Аліса відчула, що зовсім клює носом, і вже почала снити про те, як походжає з Діною, тримаючи її за лапку, і запитує кицю дуже на-стирливо: «А тепер, Діно, скажи мені, будь ласка, правду: ти коли-небудь їла власних бліх?», як раптом — гец! гуп! — вона гепнулася на купу гілляччя та сухого листя, й падіння нарешті закінчилося.

Аліса анітрохи не забилася й уже наступної миті зірва-лася на ноги; вона поглянула вгору, але там було темно, хоч око вибери; попереду неї знову був довгий коридор, і в його глибині ще виднів Кролик, який чимдуж шкварив геть. Не можна було гаяти ні секунди, й Аліса полопотіла за ним швидко, як вітер, — і саме вчасно, щоби почути, як Кролик буркотить, повертаючи за ріг:

— Ох, мої вушка, мої вусики, вже так пізно, так пізно!

Огинаючи ріг, Аліса мало не наступала тваринці на п'яти, проте, коли вискочила з-за повороту, ніякого Кроли-ка вже не було; вона опинилася в довгій низенькій залі, освітленій численними лампами, що звисали зі стелі.

* Вечірній чай (tea-time) — традиційне для англійців чаювання о 17.00, що увійшло в традицію саме за часів королеви Вікторії, за яких відбулися і Алісині пригоди.